

Η ΛΥΧΝΙΕΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.	Φυλλαδία	12.
ΑΡΙΘ. 16ος.	Τιμή ὄβολα	36.

Κεφαλληνία 8 Δικεμβρίου 1860.

Ἄργοςτόλι, 4 Δικεμβρίου, 1860.

Ἄγαπητέ Φ

Ἀποκρένουμαι εὐθύς καὶ ἀπὸ ἓνα σ' ἓνα εἰς τὰ ἐμπειριεχόμενα τοῦ γράμματός σου. Καὶ πρῶτον, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς πληροφορίας ὅπου μοῦ δίνεις. Τὲς εἶδα μὲ ὄλην τὴν εὐχαρίστηση, καὶ μὲ ὄλην τὴν εὐγνωμοσύνη. Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμη γιὰ τὴν ὀλόκληρη πεπειθῆση ποῦ μοῦ λές ὅτι ἔχεις εἰς τὰς ἀρχέμους· ἀλλὰ μὴν παραδέχεσαι τίποτα χωρὶς νὰν τὸ ἐξετάζης καὶ νὰν τὸ κρένης, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι νὰν εὐελκρινής, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀλάνθαστος.

Μοῦ λές ὅτι μὲ κατηγοροῦνε πῶς ἐσταμάτησα παράπολυ εἰς τὴν κοινωνικὴν διαγογὴν τοῦ Λομπάρδου· καὶ ἄλλοι πάλε ἠθέλανε τὴν πολιτικὴν πορεία νὰ δείξω μὲ μῆψημη. Ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ δίνουνε τέτοιες κατηγορίες, ἀγνωοῦνε ὡς φαίνεται ὅτι ἡ κοινωνικὴ διαγογὴ δείχνει τὸν ἄνθρωπον, περσοότερο ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Ἡ πολιτικὴ διαγογὴ καθενὸς εἶναι ὁ ἀπότατος κύκλος του· ἐκεῖνος ὁ κύκλος εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀχτίνας τῆς ψυχῆς του δὲν φθάνουνε παρά ἀβέβαιες, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλῆστον ἀλλοιομένες. Ὁ κύκλος ὁ κοινωνικὸς εἶναι ὁ ἐνδότερος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος φαίνεται πουλὸ ξάστερα. Καὶ τέλος πάντων ὁ κύκλος ὁ οἰκιακὸς εἶναι ὁ ἐνδότερος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δείχνεται ὁ ποῖος εἶναι. Ἐγὼ ἐσταμάτησα, καὶ θέλει σταματήσω ἀκόμη ἀπάνου στὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ζωὴν τοῦ Λομπάρδου, ἀγαφέρον-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΥΣΣΕΩ ΣΤΕΦΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΣΣΕΩ ΣΤΕΦΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.Σ341Φ40033

ποῦ δίδονται ἀπὸ τοὺς διάφορους ριζοσπάστες εἰς τὸν Ῥιζοσπαστισμὸν, καὶ θελεῖ πληροφορηθεῖς γιὰ τοῦτο ποῦ λέω. Ἄν ἔχῃς ἔμπιστικόν, ῥότησέτονε τί ἐννοεῖ γιὰ ριζοσπαστισμὸν, κ' ἀφοῦ ἔμιλλῃς δέκα λεπτὰ μαζύτου, θελεῖ βεβαιοθεῖς ὅτι, ριζοσπαστισμὸς, γιὰ τὸ Μπιστικόν, εἶναι, ἐλευθερία νὰ πηένη νὰ ζημιόνη στοὺς Κάμπους.

Ἐκεῖνοι ποῦ, πρὶν τοῦ ξεμασκαρόματος, τὸν ἐπαρ-
βάνανε μὲ τὸ Γαριβάλδη, θὰν ἦναι βέβαια καλοὶ ἄνθρω-
ποι, ποῦ, μὲληντους τὴν καλαθρωπιά, ἐνομίζανε πῶς
ὁ Γαριβάλδης θὰν ἦναι, ἀπάνου-κάτου, κανένας Λομπάρ-
δος πῶς ἢ Νάπολη θὰν ἦναι καμμία Ναπολιτάνα
ἀπὸ Ἄσους πῶς . . . μὰ τί! δὲν ἤθελε μοῦ φα-
νεῖ διόλου παράξενο ἂν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐπα-
ραβάνανε τὸ Λομπάρδο μὲ τὸ Γαριβάλδη γιὰ νὰ τιμῆ-
σουν τὸ Γαριβάλδη Δὲν θέλω νὰ γελάσω μὲ τὴν
ἀπλότητάτους· μὰ δὲν ἐμπόρεσα μήτε νὰ μὴ γελάσω σὲ
τοῦτο τὸ μέρος τοῦ γράμματόςσου, καὶ ἰδοὺ γράφω τὲς
ἐντυποσέσμου.

Ἀντιφάσκει, ναὶ βέβαια, ἀντιφάσκει τὸ δὲ ν κ α τ α -
δέ χ ο υ μ α ι τοῦ Λομπάρδου, μὲ τὴ διαγογήτου· καὶ
τοῦτο δὲν ἔχει χρεῖα γι' ἀπόδειξη. Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὁ Λομ-
πάρδος ἐκαταδέχθηκε νὰ μὲ ἐγκαλέσῃ, νὰ μὲ καταδιόξῃ
στὰ Δικαστήρια γιὰ ἀπλὲς ὑβριστικὲς λέξεις, ὡς ἦταν
ἐκεῖνες ὁποῦ εὐρισκόντανε μέσα σὲ μίμου Ἀναφορὰ εἶναι
Ἄστινομία, δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν καταδέ-
χεται νὰ μὲ καταδιόξῃ γιὰ κ α κ ο υ ρ γ ῆ μ α τ ἄ τ ο υ
ποῦ τοῦ φωνάζω διὰ τοῦ Τύπου! Ἄφοῦ ἓνας ἐκαταδέχθη-
κε νὰ χτυπήσῃ τὸ νήπιο, δὲν ἔμπορεῖ πουλιὸ νὰ ἔπῃ πῶς
δὲν καταδέχεται νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄνδρα! . .

Αὐτὸς, μάλιστα, μ' ἐσταύρωσε νὰν τὰ φτιάσωμε, ὅταν,
πρὶν τῆς πρώτηςμας συναπάντησης εἰς τὸ Δικαστήριον,
μὲ ἀπαντένανε οἱ δικοίμου καὶ οἱ γνώριμοίμου στὸ δρό-
μο λέγοντέσμου ὅτι ἡ μοναχὴ συγκατανευσήμυ ἀρχοῦσε
γιὰ νὰ τραβηχθῇ ὁ Λομπάρδος, καὶ παρακινόντεςμε γι'
ἀγάπη Θεοῦ καὶ τῆς φαμελιᾶςμου νὰν τὸ κάμω. Τὴν δὲ
ἡμέραν τῆς συναπάντησήςμας εἰς τὸ Δικαστήριον, μόλις

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ἐμπήκα στήν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου, ἑνασμου συγγενῆς, ὁ Δ. ρ. Ν. Κυβετός, ποστιασμένος ἐπὶ τούτου στήν πόρτα, μ' ἐτραβήξε βιαίως εἰς τὴν κάμαρα τῶν Γραφῶν, καὶ μοῦ εἶπε, ἀ ν θ έ λ η ς φ τ ι ά ν ε σ θ α ι! . . . Ἐγὼ δὲν τὸν ἄφησα νὰ τελειόσῃ, ἐτραβήξα τὴ μανηκαμου με βία, κ' ἐμπήκα σὴν αἴθουσα. Ὁ Θεῖοςμου ἐκεῖνος ἦτανε σταλμένος ὡς κ' ἐκείνην τὴν ὕστερη στιγμή ἀπὸ σχετικούς τοῦ Λομπάρδου. Ὁ Λομπάρδος ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες μοῦ εἶχε ὀλοῦθενε ἀνθρώπους ὁποῦ μοῦ ἐμιλοῦσανε γιὰ φτιάσημο. Ἐπῆγα, ἴθυμόμαι, νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ μόλις μοῦ ἀνάφερε τὴν ὑπόθεση, μοῦ ἐπρόσθεσε, με νεῦμα ποῦ ἐδηλοῦσε κάτι, ἀ ν ὅ μ ω ς θ έ λ η ς φ τ ι ά ν ε σ θ α ι . . . Ἐγὼ ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκα πῶς δὲν σκοπεύω νὰ φτιασθῶ τόσο γλύγορα. Τὸ ἀ ν θ έ λ η ς φ τ ι ά ν ε σ θ α ι ἦτανε ἡ λέξες με τὲς ὁποῖες ἤμουνα πολυορκισμένος ὀλοῦθε τότες, καὶ ποῦ μοῦ τὲς ἐγράφανε μεσίτες ὡς καὶ ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά! . . . Ὅντες θέλῃς σοῦ δείχνω τὰ γράμματα.

Τὸ ὅτι ἔχω πάθος κατὰ τοῦ Ῥιζοσπαστισμοῦ ἐπειδὴ δὲ μ' ἐκλέξανε ἄλλοτε νομοθέτη, δὲν στέκει. Ὅταν ἐγὼ ἐβγήκα νὰ ζητήσω ψήφους γιὰ Νομοθέτης, ἐβγήκα ὡς ἀντι-ριζοσπάτης, ἀκολούθως δὲν ἤμποροῦσα νὰ προσμείνω ψήφους ἀπὸ τοὺς ριζοσπάστες, ἀκολούθως δὲν ἤμπορῶ νὰ ἔχω πάθος ἐναντίοντους διὰ τοῦτο! Ἄν ἐγὼ καταφέρωμαι ἐναντίον εἰς τοὺς ριζοσπάστες, κάμνω τοῦτο, ἐπειδὴ πέρνω νὰ ἐξετάσω ἕναν-ἕναν τοὺς ἀρχηγούστων καὶ τοὺς εὐρίσκω γαλιότους καὶ παληανθρώπους. (1). Ἄς βάλουν' οἱ ριζοσπάστες ἐπὶ κεφαλῆςτων ἀνθρώπους τιμίους καὶ ἐναρέτους, καὶ ἄς διεφθύνονται ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ τότε θέλει πῶ κ' ἐγὼ πῶς ὁ Ῥιζοσπαστισμὸς θὰ εἶναι κάτι τι τίμιο καὶ ἐνάρετο. Ἄλλητῶς, τί ὑπόληψη μπορεῖ νάχω σὲ κόμμα ποῦ διευθύνεται ἀπὸ γαλιότους; Ἐχεινῶνε ποῦ στοχάζονται πῶς ὁ Λομπάρδος εἶναι Orateur par excellence, πέστους ἀπ' ὄνομάμου ὅτι, ἀν τότε

(1) Θελ' ἵναί καὶ καμμία ἐξίχρηση μεταξ' αὐτοῦς.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

στοχάζονται τέτοιονε γιατί 'μπορεί νά 'μιλή 4 ὥρες χῶ-
ρις νά δουλιάση, κάθε παπαγάλος εἶναι καλῆτέροστου· γι-
ατι κάθε παπαγάλος 'μπορεί νά 'μιλή 8 ὥρες χωρὶς νά
δουλιάση. Εἰς ἐκείνους ὅπου, λεγοντέστονε ῥήτορα, ἐν-
νοοῦνε τῆ δ ὕ ν α μ η τῆς φωνῆστου, 'πέστους πῶς ὁ
γάιδαρόσμου 'τὸν ξαπερνάει σ' ἐκείνην τῆ ῥητορικῆ
δύναμη. Ὁ Λομπάρδος, φίλεμου, δέν εἶναι ῥήτορας,
οὔτε πολὺ, οὔτε λίγο. Ὁ Λομπάρδος δέν εἶναι παρά
ένας δημαγογός. Ἀληθινὸν ὅτι, καὶ ὁ Ῥήτορας καὶ ὁ
Δημαγογός σέρνουν' ὀπίσωτους κόσμου· μὰ μόλον τοῦτο
ἡ διαφορὰ μεταξύτους εἶναι μεγάλη· εἶναι τέτοια, ποῦ
καταστένει ἄλλον τὸν ἔνανε, καὶ ἄλλον τὸν ἄλλονε. Σὺ
ὁμως κύτταξε ποῖοι στοὺ Ληξοῦρι τότε στοχάζουνται ῥή-
τορα, καὶ θέλ' εἰδεῖς εἰς αὐτοὺς ποῖοι στῆ Ζάχυθο τότε
στοχάζουνται Δημοσθένη. Γιὰ τούτους, θέλει τυπώσω μιὰ
'μέρα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα τοῦ ῥήτορος, καὶ θέλει
τοὺς κράξω νά μου εἰποῦνε ἀν ὁ Λομπάρδος τὰ ἔχη.

Ἀφήνοντας τώρα τὲς γνώμες τοῦν ἀλλουοῦνε· ἔχεις
ἄδικο φίλεμου νά νομίζης ὅτι δέν ἔπρεπε νά καταδεχθῶ
ν' αποκριθῶ τοῦ νέου Α Ἐξεναντίας, ἡ νεαράτου
ἡλικία μου τὸν καταστένει ἀγαπητώτερον. Ἄν αὐτὸς
βλέπη τὰ πράγματα ὑπὸ ἄλλην ὄψην ἀπ' ὅ,τι τὰ βλέπω
ἐγώ, τοῦτο δέν μὲ πειράζει, καὶ μὲ φθάνει μόνον νά ἦναι
εἰλικρινής. Ἐγώ, στῆν ἡλικίατου, δέν εἶχα τὲς 'μισῆς
γνώσες ἀπ' ὅ,τι τώρα ἔχει αὐτὸς, ὁ νοῦσμου δέν ἦτανε
τὸ 'μισὸ ἀναπτυγμένος ἀπ' ὅ,τι εἶναι ὁ ἐδικόςτου· καὶ
χαίρουμαι νά βλέπω σὲ τούτο την πρόοδον τῆς κοινωνίας.
Ἐπειτα, ἡ θέση ἢ 'δικήμου εἶναι μιὰ ἐξαιρετικῆ θέση.
Ἐγώ ζητῶ τὴν πτόσην τῶν ἀπὸ καιροῦς καθιερομένων
καταχρήσεων, δεισηδαιμονιῶν, καὶ προλήψεων, καὶ συμ-
βουλεύω τὴν ἀπὸ τώρα καθιέρωσιν μελλουσῶν προόδων·
οἱ γέροντες λοιπὸν συνομόλογοίμου εἶναι γιὰ 'μὲ πουλιὸ
μακρinoὶ σύγχρονοι, ἀπ' ὅ,τι 'μπορεῖ νά ἦναι τὰ παιδιὰ
καὶ οἱ νέοι. Ἐγώ μάλιστα δέν ἐλπίζω διόλου, ἢ σχεδὸν
διόλου, ἀπάνου στοὺς συνομόλογοῦσμου. Ὅλεσμου ἢ ἐλ-
πίδες εἶναι στὰ παιδιὰ καὶ στοὺς νέους. Ἡ ψυχῆμου εἶναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

κ' ἐμὲ νεανική σὰν τὴν ἐδικήτους, τὸ πνεύμαμου νεανικό σὰν τὸ ἐδικότους, εἶναι λοιπὸν μὲ τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τοὺς νέους ὅπευ περσσότερο συναισθάνουμαι, καὶ μόνον ἔχω περσσότερο ἀπὸ δαύτους τὴν πείρα.

Μ' ἐροτᾶς ἀν νομίζω ὅτι ἡ Ἐνωσήμας μὲ τὴν Ἑλλάδα ἤθελε συμφέρη τὴν Ἐφτάννησο. Νομίζω ὅτι ἡ Ἑλλάς καὶ πτωχώτερη εἶναι ἀπὸ ἐμᾶς, καὶ λιγότερον ἐξευγενισμένη· οὔτε ποῦ εἶναι ἓνα Κράτος ἀρχετὰ δυνατὸ γιὰ νὰ κάμνη τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς σεβάζονται· ἐνῶ τὸ Κράτος ἀπουκάτου στὸ ὁποῖο διάγουμαι εἶναι καὶ δυνατὸ, κ' ἐξευγενισμένο, καὶ πλούσιο· καὶ, μὲ τὸ διαβατῆριτου στὸ χέρι, ἐπιβάλαμε πάντοτε σεβασμὸν εἰς τὸ πέρασμαμάς ὄλου τοῦ Κόσμου. Ἐκ τῶν προτέρων λοιπὸν κρίνοντες, ἤθελε πῆε κανεῖς πῶς δὲν μᾶς συμφέρει νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὴν Ἑλλάδα. Μὰ, ὁ ἐγωῖσμός εἶναι τάχα τὸ μόνον κίνητρο τοῦ ἀνθρώπου; δὲν ἔχουμε τάχα καὶ ἄλλα αἰσθητάματα, ἄλλα φρονήματα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ ἄμεσου συμφέροντος; Ἡ Ἐφτάννησος, ἐνωμένη μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἤθελε τῆς προσθέσει καὶ ἠθικήν καὶ ὕλικήν δύναμην. Τοῦτο ἴσως ἤθελε τῆ βοθησει, γιὰ ν' ἀξίνη ἀκόμη περσσότερο, ἔως ὅτου νὰ λάβη τὰ φυσικάτης, τὰ πρεπούμενάτης ὅρια, καὶ τότε τὰ παιδιάμας ἤθελε τὰ συμφέρει βέβαια νὰ βρῖσκονται Γρεκοὶ Ἀνεξάρτητοι, μέλη ἐνὸς μεγάλου Κράτους, παρὰ Ἐφταννήσιοι ὕπερασπιζόμενοι ἀπὸ ξένους. Ἰδοῦ ἡ γνώμημου, ἰδοῦ πῶς βλέπω τὰ πράγματα. Ἡ σημερινὴ ἐνωσήμας μὲ τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἐμὲ, ἤθελ' εἶναι μία θυσία, γιὰ ἡμᾶς, σήμερα. (ἐπειδὴ ἤθελ' εἶναι ἀδιάφορο γιὰ τὴν Ἐφτάννησο ἀν κάμποσοι Ἐφταννήσιοι, στὴν ἐνωσῆ, ὡς καὶ σήμερα. ἤθελ' εὔρου' τὴν τύχητους). Ἀλλ' ἤθελ' εἶναι μία θυσία ποῦ ἤθελε καρπίσει, νομίζω, ἄμεσον ὦφελος γιὰ τὸ Ἔθνος, καὶ μέλλουσα καλητέρεψη γιὰ τοὺς ἀπογόνους μας. Ἀν ἤτανε στὸ χέριμου ἡ Ἐνωσῆ, τὴν ἔκανα εὐθύς. Μὰ θέλει κυνηγήσω μὲ ὄλημου τῆ δύναμη πάντα τοὺς Γαλιότους ἐκεῖνους ὅπευ, μὲ τὸ «Πάντων ἡμῶν» τῆς Ἐνώσεως, δὲν προτίθονται ἄλλο παρὰ τὴν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ἰδιαίτην ἐγώστικὴν τοὺς ὠφέλειαν ἔτοιμοι νὰ πουλή-
σουν Ἑλλάδες, Ἐνωσες, καὶ Ὁρθοδοξίες, στὸ ἴδιο παζά-
ρι ποῦ ἐπουλήσαν καὶ τὴν ψυχῆτους.

Ταῦτα καὶ εἶμαι

Ἐτος παλαιό, Ἐτος νέο, Ἐτος ἑλληνικό, Ἐτος ἀνα-
τολικό, καὶ . . . δὲν ἀμφιβάλλουμε, γιὰ λίγο ποῦ ἡ Δημο-
κρατία ἤθελε βασιλέψη ἀκόμη, ἔβγαине καὶ τὸ Ἐτος ὀρθό-
δοξο! . . .

Ἀπόγονοι ἀγαπημένοι, ποῦ τώρα σὰς μελετοῦμε σὰ
νὰ ἐμελετοῦσαμε ἰδανικὰ ὄντα καὶ ποῦ ὅμως μιὰ μέρα
ἐμεῖς δὲν θέλει ἔχουμε γιὰ σὰς περισσότερην ὑπαρξη,
ἀπ' ὅσην ἔχετε σεῖς γιὰ μὰς τώρα. Σεῖς τῶν ὁποίων οἱ
πατέρες καὶ ἡ μανάδες δὲν ὑπάρχουνε ἀκόμη παρὰ στοῦ
Θεοῦ τὴν ἰδέα . . . ποῦ οἱ νόνοισας καὶ ἡ νόνεσσας βυζάν-
νου ἀκόμη στὰ χέριαμας . . . καὶ ποῦ ὅμως ἡ εὐημε-
ρίασας μὰς ἐνδιαφέρει! . . . γιὰ σὰς τώρα γράφω, γιὰ
νὰ σὰς ἀφήσω ἐξηγημένα τὰ διάφορα κομμάτια μιανοῦ
παστίτσου ποῦ ἀλληλῶς δὲν ἦθε' τὸ ἐννοῆτε.

Τὸ ἔτος νέο, λοιπὸν, τὸ μεταχειρίζονται ἐκεῖνοι ποῦ,
ἀκόλουθοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς προόδου, δὲν ἔχουνε καμμίαν
αἰτίαν γιὰ νὰ κολακέψουνε τὸν βάρθυμον ὄχλον.

Τὸ ἔτος παλαιό, τὸ θέλει ὁ ὄχλος, βάνοντας μάλισα
μιὰ κάποια θρησκευτικὴ συμπάθεια σ' ἐδαῦτο· ἀκολούθως
τὸ μεταχειρίζονται καὶ ὅσοι ἐνα-λίγο ἀγαποῦν τὴν ὑπό-
ληψη τοῦ ὄχλου.

Τὸ ἔτος ἑλληνικό ἐπινοήθηκε ὅταν ὁ ριζοσπαστισμὸς
ἦτανε στὴν ἀκμήντου, καὶ ἡ ὄχλοκολακία ἐπομένως εἰς
τὴ μεγαλύτερη τῆς δύναμη· τὸ ἔτος ἑλληνικό τότες ἦτανε
ἡ quintessenza τῆς δημοκρατίας!

Τὸ ἔτος ἀνατολικό, ἀν δὲν σφαλῶ, ἐφευρέθηκε τώρα
ὑστερα στὴ Ζάκυθο, ὅπου, ὁ πατριώτης Λομπάρδος ἐμα-
ταλαμπικάρησε τὴν quintessenza τῆς δημοκρατίας, καὶ τὴν
ἔκαμε μάλαμα!

Ἴδου ἡ λεξικολογικὴ ἐξήγηση τῶν ἐτῶν τούτων, τὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ὅποια, ἂν σὰς ἐμένανε ἀνεξήγητα, ἤθελ' ἴσως σκοτίσουνε μίαν ἡμέρα τῆ σκέψηςας.

Ἔτος παλαιό, ἔτος ἐλληνικό, καὶ ἔτος ἀνατολικό, μαζὺ μὲ ὅσα ἄλλα ἐπόνημα τοῦ γένου' ἔπειτα, εἰν' ὄλα ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ εἶναι τὸ ἔτος τοῦ μεγάλου σωροῦ τῶν ὀπισθοδρομούντων, τῶν βραδυνόντων, ἀκολούθως τῶν ὄχλοκόλακων καὶ χαμερπῶν καὶ ἀσυνειδίξων κερδοσκόπων κάθε εἶδους. Τὸ ἔτος νέο εἶναι τὸ ἔτος ὀλίγων νοημόνων ἀνεξαρτήτων· ὡς ἀκόμη τὸ ἐπίσημον ἔτος τῆς Ἐφτανήσου.

Δράτουμε καὶ τούτην τὴν περίστασιν γιὰ νὰ ματαποῦμε ὅτι, ἡ ἐποχὴμας εἶναι μία ἐποχὴ οὐσιωδῶς μεταβατική· κ' ἐμεῖς εἴμασθε προορισμένοι νὰ ὑποφέρουμε τὰ κακὰ ὄλα τὰ παρακολουθοῦντα φυσικῶ τῷ λόγῳ μίαν ἐποχὴ τέτοια. Ὁ πληθισμὸς τῆς Ἐφτανήσου διηρημένος εἰς προοδεύοντας καὶ βραδύνοντας, μαζὺ παρουσιάζει ἓνα εἶδος κατακλειστικῆς θέας λελαμπρισμένης ἀπὸ τοὺς ἠθικοὺς Κόρχκας, τοὺς ὄχλοκόλακας, οἱ ὅποιοι πεύτουν' ἀπάνου στοὺς βραδύνοντας, καὶ τοὺς ρουφοῦν' ἀκόμη περισσότερο τὴ ψυχὴ, ἐγκομιάζοντες τὴν τύφλατους, καὶ θρεφόμενοι μέσα σ' ἐδαύτη.

Ἄλλὰ ἡ παραμονὴ τοῦ φωτὸς εἶναι σημάμας ἐλπίζω· τὰ ἀπροσδοκῆτως γιγαντιαῖα βήματα τῶν σημοτινῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐθνῶν εἰς τὴν πρόοδον, δὲν θάμὰς ἀφήσουνε βέβαια βουλκομένους εἰς τὲς ἴπισδρομικὲς διάθεσεις τοῦ ὄχλουμας· οἱ ὄχλοκόλακες θέλει σκροβοντισθοῦνε στὴν καταφρόνηση τῶν νοημόνων τιμίων· καὶ ἡ κοινωνία ὀλόκληρη θέλει ἀναπνεύσει, καὶ θέλει προσδέψει εἰς τὸ καλύτερο.

Οἱ πατριῶτες τότε, ὅσοι Λομπάδοι, θὰ βρεθοῦνε ἀναγκασμένοι, νὰ κλείσουν' τὸ Μαγαζὶ τῆς Δημοκοπίας· καὶ, ἢ νὰ ἴχαριστηθοῦνε νὰ ζοῦνε τίμια, ἢ νὰ βαλθοῦνε ν' ἀνοίγουνε σπήτια.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ». 1860.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

